

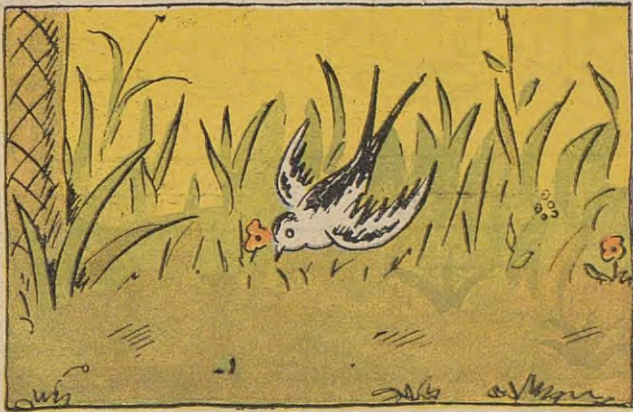
VEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Un nou sistema per caçar lleons

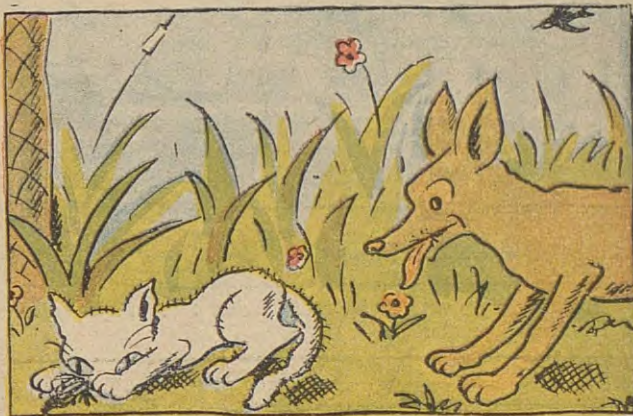
Aneu a l'Àfrica amb l'escopeta a punt i deixeu una molla de pa a terra.

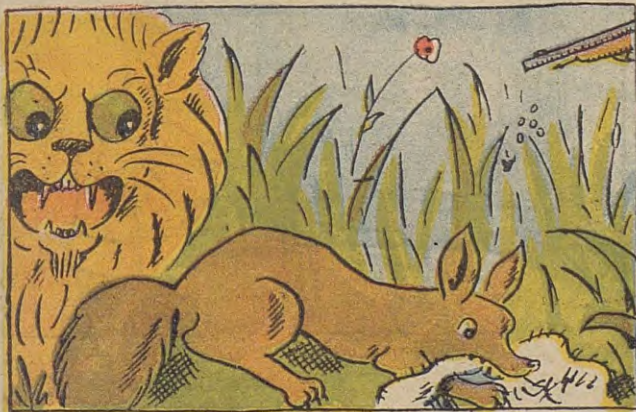
Tot seguit veureu que ve un ocell a menjar-se la molla de pa.

Mentre se l'està menjant, ve un gat mesquer que es tira sobre l'ocell.

Mentre el gat mesquer es menja l'ocell, vindrà un llop famolenc que tirant-se-li a sobre començarà a devorar-lo.

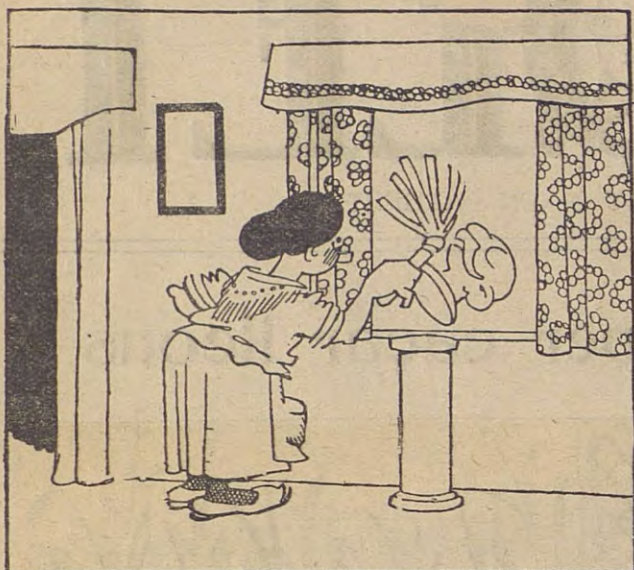

Mentre l'estarà devorant, sortirà el lleó, que és el rei de la selva, el qual devorà el llop.

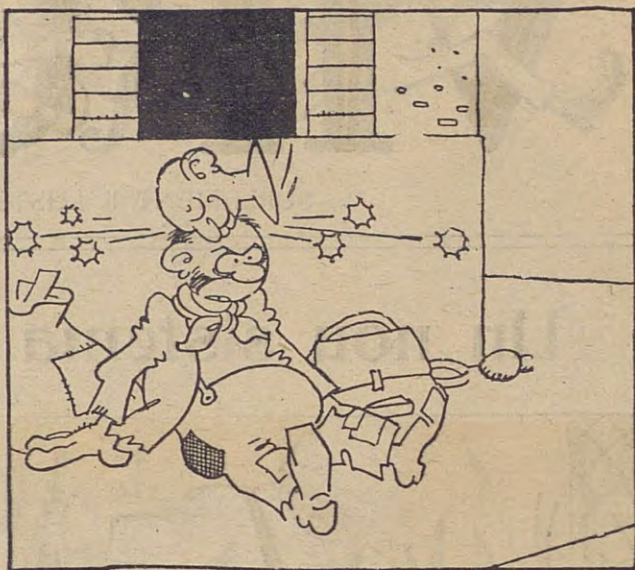

Llavors només cal traspasar-li el cervell amb un tret de «Winchester» i emportar-se'l cap a casa.

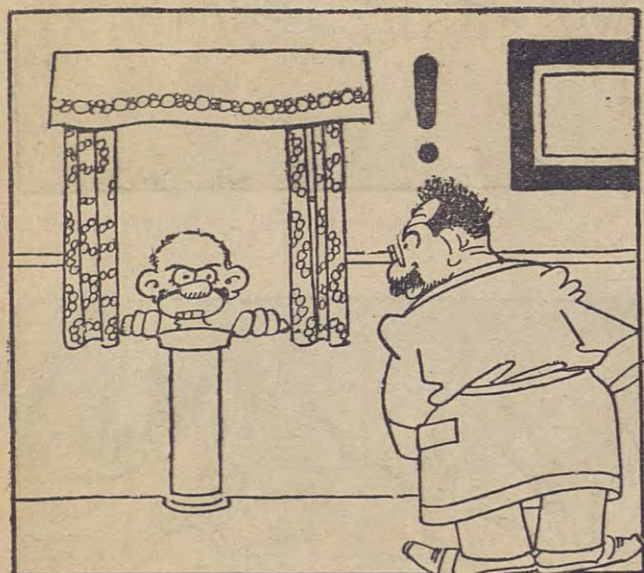
Un bust ressuscitat

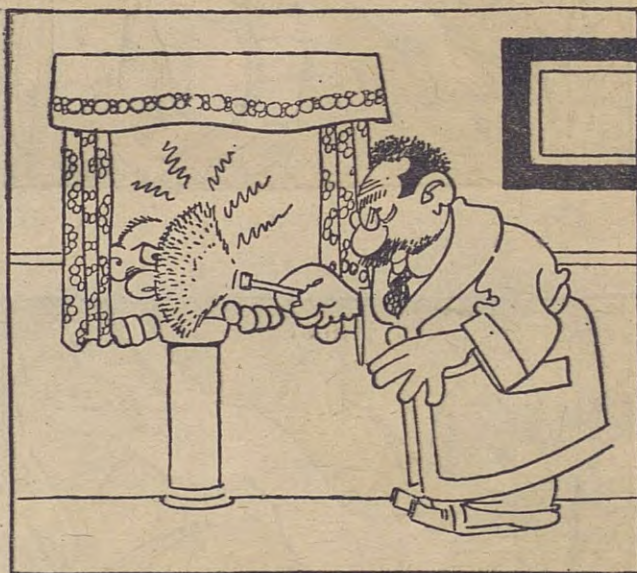
La Quitèria, espolsant el bust de l'avi el fa caure per la finestra...

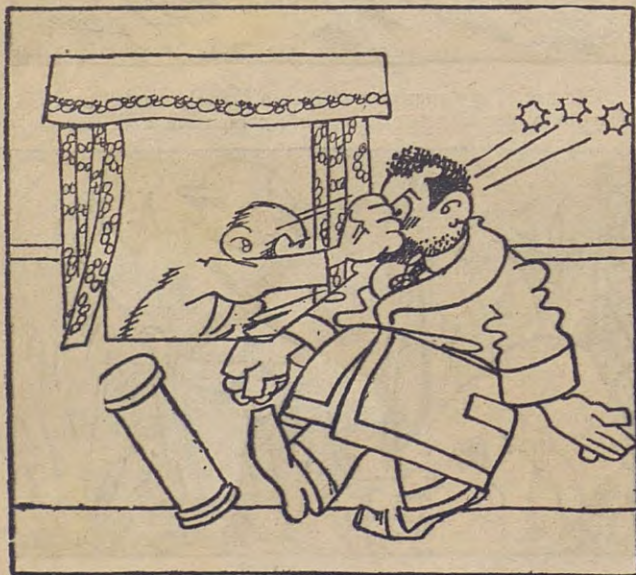
...damunt d'en Mandra que dormia a la vorera tranquil·lament.

S'aixeca a mirar què ha estat, i don Panxo, que entra a l'habitació, exclama:

—Cada dia deixeu embrutar més el bust del meu avi!
—I l'espolsa.

En Mandra, enutjat per aquella recepció, contesta degudament.

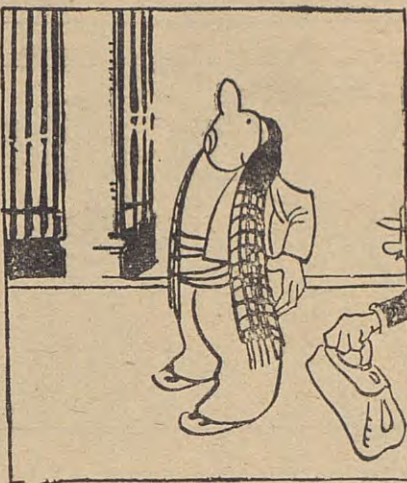

I don Panxo encara no s'explica aquella furiosa resurrecció del seu avi.

Massa exposició

En Lletuga baixà de Gratapuces a veure l'Exposició de Barcelona.

I a penes surt de l'estació, un pispall li pren la maleta.

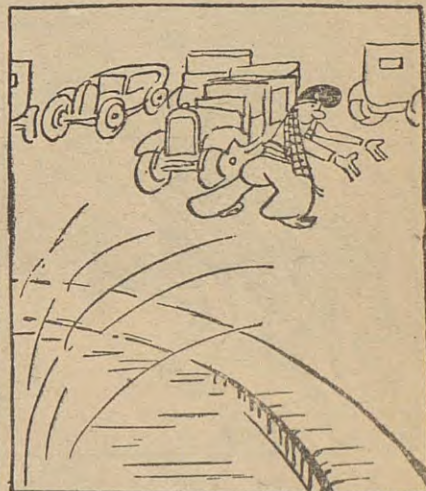
A la Ronda de Sant Pere, ensopega i cau en les obres del Metro.

L'aixequen i amb pretext d'auxiliar-lo un viu li pren la bossa.

A la Plaça de Catalunya un urbà li posa una multa per travessar amb el fanal vermell.

El sortidor el mulla i fugint d'ell, un taxi li dóna una patacada.

En Lletuga corre cap a l'estació i se'n torna al poble sense demanar res més.

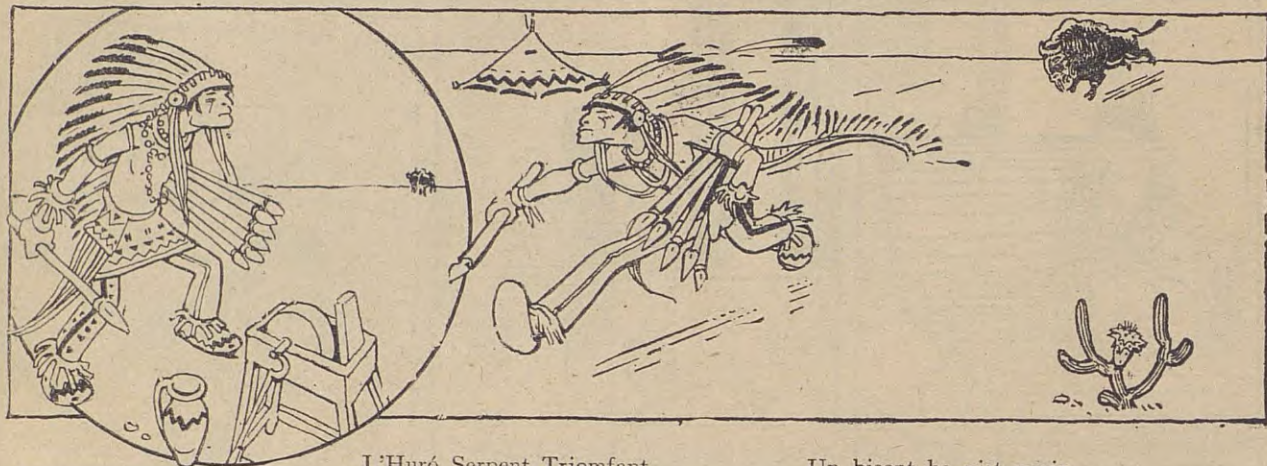

I en arribar-hi tots li pregunten: —Què tal, ¿ja has vist l'Exposició? ¿Es gran?

—Sí, nois, l'exposició és molt gran. Per això torno, perquè m'exposava massa!

Un drama a l'Oest

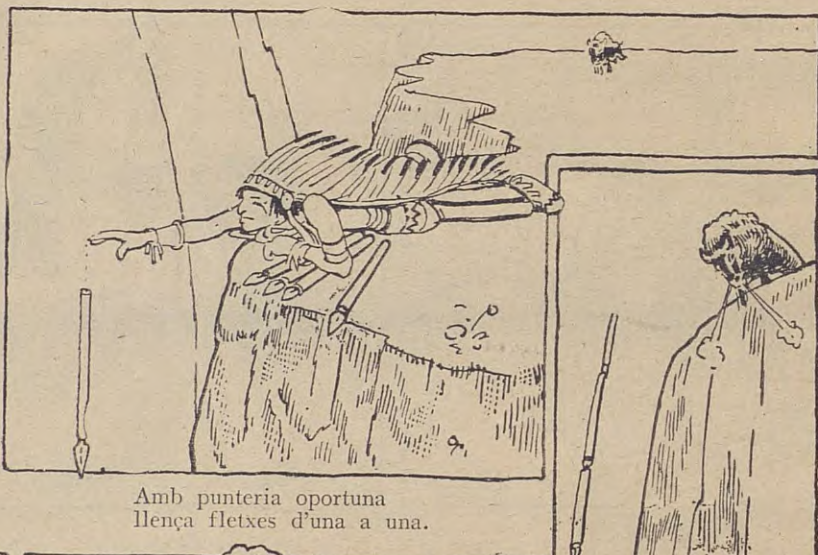

L'Huró Serpent Triomfant
ses fletxes està esmolant.

Un bisont ha vist venir
i s'apressura a fugir.

Un «canyon» li barra el pas
i ara pensa:—¿Què faràs?

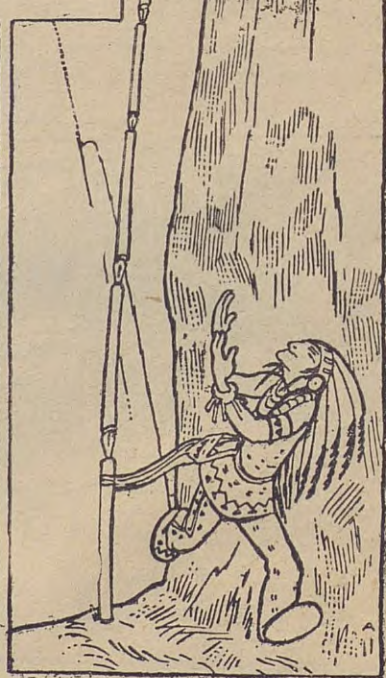
Amb punteria oportuna
llença fletxes d'una a una.

Una a l'altra s'han clavats
i un perpal s'ha originat.

Quan el bisont arribava
l'Huró avall es despenjava.

Quan al fons és arribat
allà el deixa palplantat.

Les Històries de l'oncle Joan

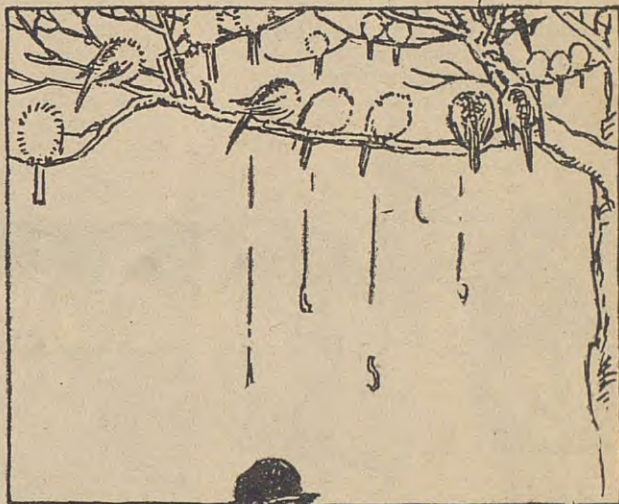
El senyor Farriols, cap d'una oficina, era un senyor molt amable. No obstant, al pobre Comelles li tenia el dit a l'ull, com se sol dir.

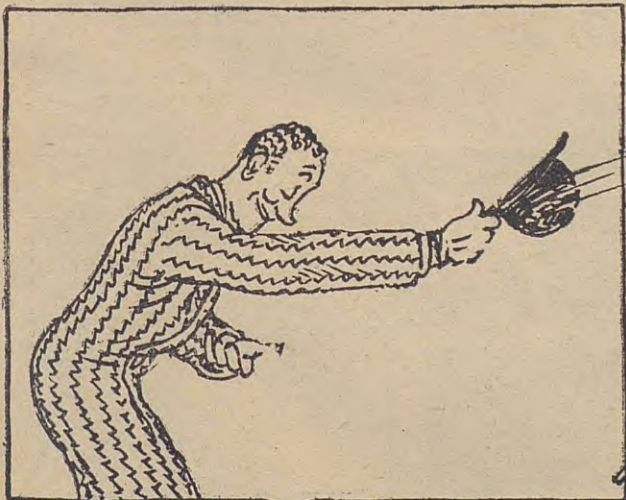
Cap de les moltes amabilitats i fins oficiositats del pobre dependent podien guanyar la voluntat del seu malcarat superior.

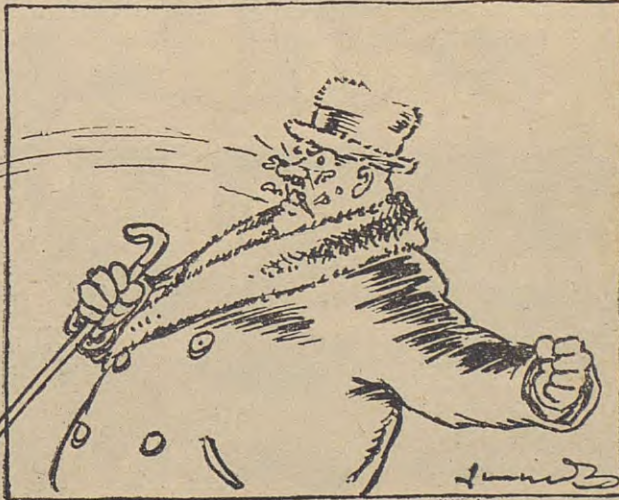
¿De què podia venir-li al senyor Farriols una inquina tan grossa i duradora? En Comelles no podia conjecturar-ho. Nosaltres sí que ho sabem... Un dia—abans d'aquest estat de coses—cap i dependent s'havien creuat a la Rambla.

Ja d'un tros lluny, en Comelles es preparava a saludar de la manera més afectuosa i profunda. No podia sospitar, però, que en aquell mateix moment tres o quatre ocellets havien pres el seu capell per un W. C.

I quan va arribar el moment de la barretada, el capell fort va fer el mateix paper que una catapulta que llancés a la cara del senyor Farriols el que ja us podeu figurar. I com que el xicot saludà tan profundament, no va enterar-se de res.

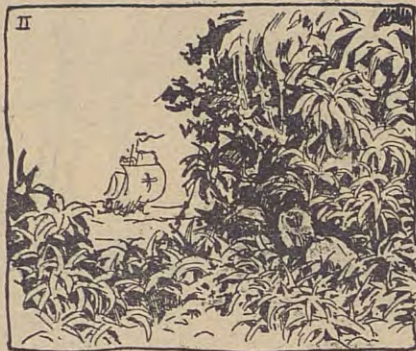

El senyor Farriols es va indignar, naturalment. Estigué a punt de despatxar el pobre Comelles. En desistí, però. I amb tot i comprendre que era una pega que havia tingut el pobre noi, no va saber mirar-se'l mai més amb bona cara.

L'ou de Colom

I
Després de molt discutir
amb savis ací i allà,
Colom es pogué embarcar
cap al seu gloriós destí.

II
Al cap de moltes setmanes
de navegar valentment,
arribà molt feliçment
a les Antilles llunyanes.

III
I en tornà tot carregat
d'indis, lloros i algun mico,
rom, cafè de Puerto Rico
i tabac pur i picat.

IV
Uns nobles, d'ell envejosos,
a un sopar el convidaren
i allí tots ells començaren
a aminvar sos fets gloriosos.

V
—Perquè—deien—qualsevol
podia fè el que heu fet vós.
No és pas res dificultós
cap a Ponent seguí el sol!

Colom respon:—Oh, prou, prou!
ja ho crec, però us vull posar
un problema: Fè aguantar
sobre ses puntes un ou.

VII
Tothom ho prova, però
ningú no se'n pot sortir,
fins que confessen per fi
que no hi veuen solució.

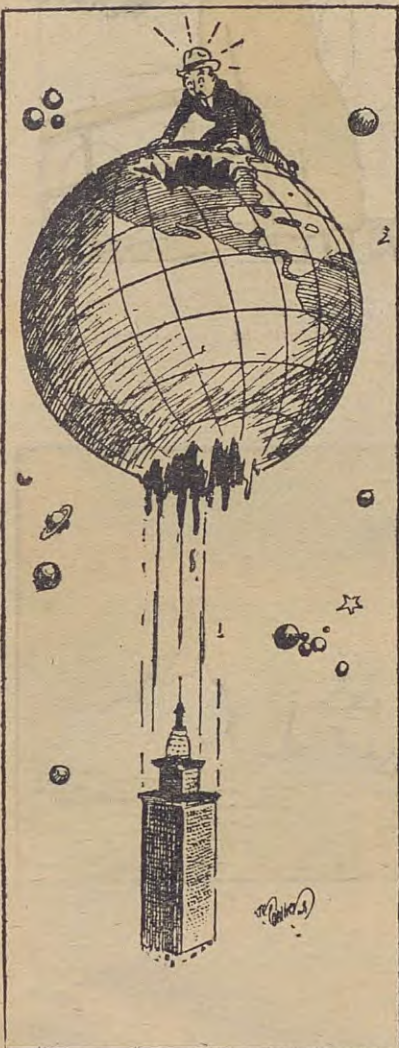
VIII
Colom l'agafa llavors
i l'aixafa contra el plat.
Està clar que s'ha aguantat
com si clavat allà fos.

IX
Tots diuen:—Així està clar!
qualsevol ho hauria fet.
—Sí, igual que el meu viatget,
prò s'hi havia d'atinar!

El boxeig salvador

ERA tard... No molt tard segons compten generalment els felïços mortals que en sortir del despatx poden quedar-se una horeta al cafè sense temor a complicacions familiars, però massa tard, tardíssim pel pobre senyor Faluga, un homenet bon minyó i de prudència excessiva que te-

L'home que va construir el rascacels més gran del món:—Malviatge!

(De *The Passing Show*.)

nia una muller de la categoria dels pesos forts... i dels caràcters ferms. Era només un quart i mig de vuit i el senyor Faluga plegava a les set... però la seva dona li tenia ordenat que fos a casa a les set i deu!

Per això el pobre senyor Faluga, tement una tempesta conjugal, apressava el pas tot rumiant com s'ho faria perquè la seva muller volgués escoltar les raons que havien motivat el seu retràs. Però, com més rumiava més es convençia que tot era inútil, que el xubasc arribaria abans que ell pogués obrir la boca...

I així fou, en efecte. A penes el senyor Faluga hagué trucat a la porta del seu modest quart pis, ja es sentí a la part de dins l'escainar de la llengua de la seva muller que, mentre obria i feia entrar el seu marit d'una revolada, anava dient, tota enverinada:

—Venir a aquestes hores qui ho ha vist no penses que jo m'estic a casa tota sola morint-me d'ansia ai senyor qui m'ho havia de dir no m'hauria pas casat amb tu pocasolta té té i té i a veure si cuites a arreglar el llum de la cuina que no funciona i sopar de pressa i rentar plats mentre em vesteixo que vull que m'acompanyis al Circ Pallissa que no penses mai que jo també m'he de divertir vaja quin home i encara portes la corbata torta tant que sempre t'aviso i cal que em donis cinquanta duros demà mateix que m'he de fer un vestit nou i pobre de tu que no vagis a la caixa d'estalvis a treure'ls a primera hora del matí perquè vull anar a la botiga abans no s'ompli de gent ja ho saps apa de pressa...

El pobre senyor Faluga, atabalat davant d'aquell diluvi de paraules, complí les ordres de la seva muller tan bé com va saber, i així que hagué acabat, com que ella ja estava vestida i a punt de sortir, hagué d'acompanyar-la al Circ sense tenir temps ni de reposar un quart fumant una cigarreta.

De les atraccions del Circ la més notable era la sessió de boxa contra voluntaris del públic que donava «El Gegant de la Pampa», un homenàs de cent quilos que oferia un premi de vint duros a l'espectador que logrés deixar-lo knock-out.

—Vaja, senyors, a veure qui s'atreveix contra de mi—cridava el boxador, passejant pel públic la seva mirada desafadora—. Vostè mateix—exclamà, di-

rigint-se al senyor Faluga—pugi, pugui, a veure si guanya el premi.

I el senyor Faluga, que estava enrabiat com mai, volgué aprofitar aquella ocasió de desfegar-se i pujà al ring, on dos ajudants li tragueren la roba sobrerà; li posaren guants i l'encararen amb el temible campió.

Donà un cop i en rebé dos... i quan recobrà el sentit l'àrbitre ja estava comptant sis segons. S'alçà i tornà a la càrrega... i en un cos a cos se'l veié murmurar algunes paraules...

—S'està preparant a ben morir!—cridà algú del públic, però amb sorpresa general veieren que a conseqüència d'un directe del senyor Faluga, el boxador queia i restava a terra durant els deu segons reglamentaris i uns quants més...

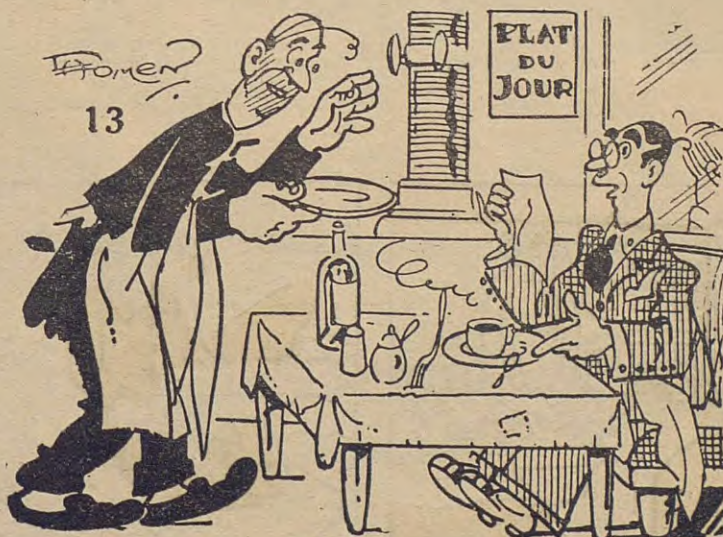
L'entusiasme fou gran, el públic portà en triomf el senyor Faluga fins a la porta i tothom l'aclamà com una esperança nacional. Però el senyor Faluga cuità a retrobar la seva dona i li digué amb veu de tro:

—Hola, Tuies, ja has vist el què sé fer quan m'hi poso, eh! I sàpigues que aquells cinquanta duros te'ls pintaràs a l'oli!

La senyora Faluga abaixà el cap, submissa i atemoritzada. Mai més no s'atreví a reganyar el seu marit encara que anés tard a casa...

L'endemà el senyor Faluga tornava de molt bon grat al campió els vint duros del premi, més cinquanta que n'havia tret de la caixa d'estalvis... tal com li havia promès en el moment que estant en combat cos a cos li murmurà a l'orella... que li'ls daria si es deixava guanyar.

—Cinquanta duros ben gastats—pensava el senyor Faluga aquell vespre, constatant la mansuetud de la seva dona.

—Cinc francs de mostassa! Però si a penes n'he pres...

—Així seran deu. Cinc francs és pels que no en prenen gens.

(De *Le Pêla-Mêle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

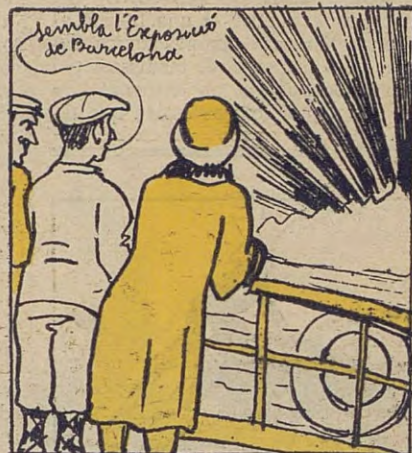
Per deixar el llit, al Pol,
no espereu que surti el sol.

Amb un vapor de turistes
van al Pol a prendre vistes.

Com que tothora és de nit,
no es belluguen mai del llit.

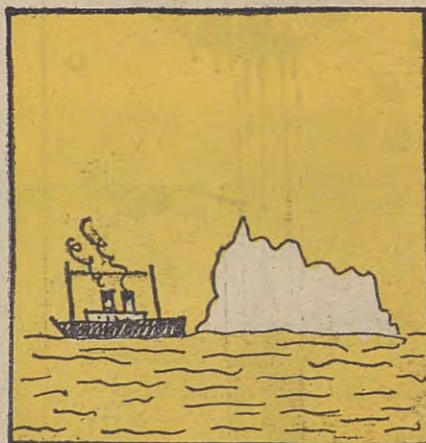
Es l'aurora boreal
un fenomen que s'ho val.

Un criat molt amant
els duu la nova al moment.

La resposta que li han dat
el deixa molt capficat.

Un eisberg deixa el vaixell
foradat com un garbell.

Tothom se salva fugint
però ells segueixen dormint.

Quan surten ningú no hi era
i es salven dins la banyera.

A una platja han arribat
on fins els rocs s'han glaçat.